

EL PRINCEP TANVUDOR

COLLECCIÓ "FOLLET"

ES PROPIETAT

Copyright 1985
by Editorial Poliglota

El príncep teixidor

Fa molts anys hi havia un rei i tenia un fill bonic i ben plantat. El príncep que ja era casador, un dia bo i anant a passeig, va enamorar-se d'una noia. Ma qual, a més d'ésser molt bella, li va semblar que era molt bona noia. I quan va arribar al palau, va dir al seu pare:

—Pare, avui m'he agradat d'una noia i jo m'hi vull maridar.

El rei que no s'ho esperava, va restar-ne molt sorprès, i feu:

—Quina noia és?

—L'he vist a la plaça que anava a cercar aigua a la font amb el cantiret.

Enfuriat, el rei exclamà:

No t'hi maridaràs pas!... Si va a cercar aigua a la font, no pot ésser rica... Tu has de maridar-te amb una noia que jo sé i que és princesa.

—Doncs jo m'he agradat d'aquesta del cantiret!... feia el príncep.

I com que el príncep era únic fill, el rei no gosava contradir-lo per la temença de què se li pogués morir i el reialme restés sense successió. I feu, una mica disgustat: —Be, vaja, fes-la anar a cercar.

Cometes ajudeu-me, el príncep va anar a l'encontre d'un gentil-home de la seva confiança i li pregà que anés totseguit a la font de la plaça; que quan vegés una noia molt bonica que omplenava un cantiret, l'acompanyés al palau.

El gentil-home cuità anar a la plaça on hi havia moltes noies que omplenaven cantirets

EL PRINCEP TEIXIDOR

a la font. Totes eren boniques, però n'hi havia una que ho era molt. I el gentil-home va dir-se: —Es aquesta!— I prenent-la per la mà la conduí al palau.

La noia del cantiret era tan eixerida que no s'impressionà a la presència del rei. I aquest va dir-li:

—T'he enviat a cercar per si vols ésser la muller del meu fill. T'hi vols maridar?

Desinvolta i decidida va respondre:

—De què fa, el vostre fill?

El rei restà atònit. Va creure que la noia no sabia ben bé ço que deia i demanà una mica temerós: —Què vols dir?

—Vull dir a què es dedica. Si és sastre o pastisser... o qualsevulla altra cosa;— respongué amb aire gosat. —Si el vostre fill treballa un ofici m'hi maridaré totseguit; si no treballa un ofici, m'en torno desseguida!

Ací, el príncep va respondre molt prestament: —Resta i aprendré un ofici.— I la noia no partí, sinò que restà al palau, presa d'inefable alegria.

El príncep, que cada dia estimava més la noia del cantiret, no sabia quin ofici aprendre, i ho consultà al gentil-home, i aquest va dir-li:

EL PRÍncep TEIXIDOR

—Jo tinc un parent que és teixidor i és un ver artista en aquest ofici. Si vos voleu, us hi acompanyaré.

—Demà a trenc d'alba!— contestà molt decidit el príncep.

A l'endemà tot just clarejava el dia que el gentil-home i el príncep partien; llurs cavalls, abrivats com eren, semblava que passessin bo i volant per prats i camps. I arribats a càl teixidor el príncep va restar-hi tres dies i com que era molt destre i a més volia maridar-se, va aprendre l'ofici de teixidor sense costar-li el més petit esforç.

Intel·ligent i destre, n'esdevingué un mestre. Va teixir un bé de Déu de vestits que encisaven per a la noia del cantiret. Naturalment, amb aitals presents la noia no es feu pregar i es maridaren.

Les noces es festejaren tant que hi va ha-

ver quinze dies de festes. Arreu hom dansava; dansaven petits i grans, pobres i rics; arreu hi havia músiques, pels carrers i per les places. També en el palau es serviren bons dinars per aquells pobres que no haurien pogut festejar-ho. En un dir: tothom estava content d'aquell maridatge.

Però, ve't aquí que el príncep era un gormand i fins una mica llépol. Els cuiners del palau encara que s'hi afanyessin, mai no li presentaven uns plats amb els quals pogués satisfer-se a gust. Ni la noia del cantiret esdevinguda la seva muller, per molt que fes mai no el contentava.

Un dia el príncep sortí a passeig i es trobà amb un home que es satisfia d'un bon plat a l'ombra d'un arbre. L'home menjava amb gust i el príncep davant això va sentir-se com la boca se li feia aigua.

EL PRÍncep TEIXIDOR

—Què us ha cuinat aquest plat que fa tant goig?— demanà a aquell home.

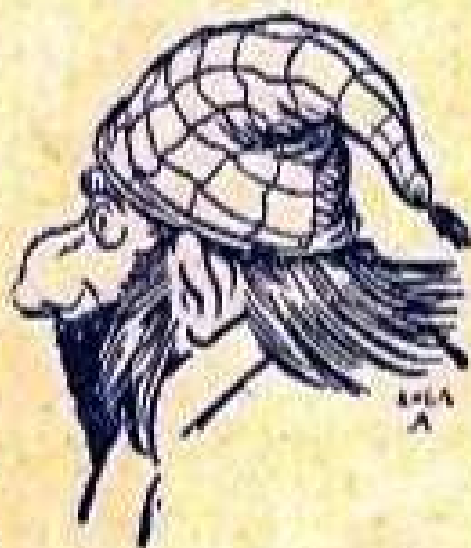

—Ací baix al pont me l'han cuinat. Però cregueu: és un menjar de pobres. El lloc no és a propòsit per a la gent com vós, que ca-

valqueu un cavall tan bonic i abrivat com aquest vostre!

El príncep, una mica confós, saludà l'home, esperonà el cavall i aquest es posà a galopar vers el palau.

Aquella nit, el príncep veia en somnis aquell plat tan ben cuinat amb què aquell ho-

me es satisfieia al peu del camí. Si es despertava, li entrava un ànim ardent d'aixecar-se, córrer al pont i comanar un cuinat tan ben condimentat i olorós com aquell.

Tot just centellejava el dia, va aixecar-se. Agensà el cavall i sortí del palau. I es posà a fer el camí mateix del dia abans.

Sense parar-se arribà al pont i de dalt, hom ja sentia la flaire del bons condiments. Guaità baix i va veure una barraca.

En aquella barraca hi havien uns homes de semblant molt greu. Tots eren peludots i de faç terrible, semblava que adollessin ira per les dents. Però, el príncep no copsà res d'això; la flaire del bon menjar li atreia el paladar i entrant prest a la cabana, va asseure's a taula, bo i donant dos pics de mans.

Aquells homes terribles això esperaven. Aparentment amables, es doblegaven en sa-

EL PRÍncep TEIXIDOR

lutacions ridícules i després pararen taula. I sense fer-lo esperar gaire, presentaren als ulls del príncep una safata de rostit que encisava.

Amb el bon plat davant dels ulls, el príncep no posà

esment a ço que aquells homes felen i barbotejaven; es parlaven a cau d'orella i preparaven cordes i cadenes. Mentrestant el príncep es satisfedia i no s'atabalava de res.

Abstret, no podia imaginar-se el fet espe-

cial que hom pregarava. Sense trigar gaire, el príncep va trovar-se que havia devallat vers una gruta profunda, estant encara a la taula i davant el seu plat. El paviment havia anat descendint suaument amb el príncep i la taula i ara es trobava a la gruta, presoner d'aquells homenots de cara peludota i agresta.

En acabar-se el bon plat, fou quan el príncep advertí la malifeta. I perquè aleshores els homenots terribles varen menaçar-lo de mort; volien robar-li els joiells.

—Jo crec que us equivoqueu,— va dir el príncep, amb gest molt tranquil i ple de convenciment.—Si em mateu, haureu d'acontentar-vos amb el meu cadavre, mentres que si em deixeu viure jo us aludaré a fer-vos rics.

Els homes peludots meditaren, i el cap de la banda féu:

—Vejam que proposes.

EL PRINCEP TEIXIDOR

Ací on veieu jo sóc un dels millors mestres teixidors que hi ha sota la capa del cel. Porteu-me un teler i en aquesta gruta mateixa, us teixiré tants vestits bonics com vulgueu.

—I què en farem?

—Un comerç. Mentre jo restaré ací treballant, vosaltres sereu aquells marxants que van pel món a oferir les bones mercaderies...

Sense deixar-lo acabar, els homenots es posaren a saltar de contentament. I el príncep feu al més vell:

—Però vos que sou el més vell, restareu ací amb mi. Sapiguen que jo soc ordenat i per tant m'agraden les coses ben fetes. Com que vós sou vell, i no us seria possible de seguir els altres per anar marxandant pel món, restareu a la gruta i portareu els llibres.

Ací, els homenots restaren tots amb la boca oberta perquè no el compregueren.

—Vull dir, —féu el príncep animat, — que vós anotareu els vestits venuts durant el dia,

—Jo no sé d'escriure, —féu el més vell, — ni els companys tampoc; tan sols coneixem les lletres de vista!...

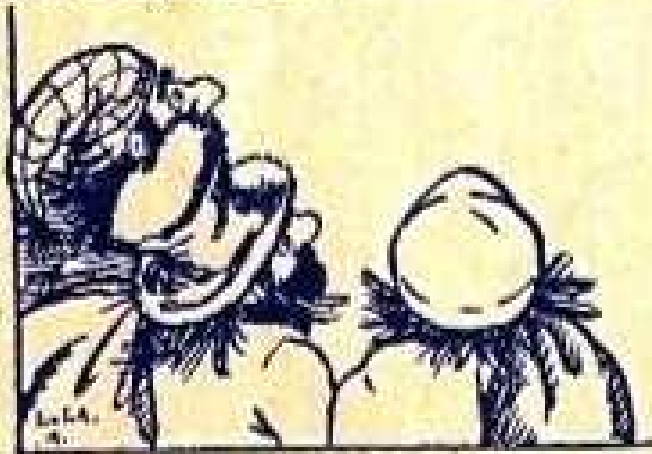
Animat per aital resposta, el príncep agensà el teler que els homenots portaren i bo i cantant es posà a la tasca.

Mentrestant, la família del príncep el cercava desolada. El rei rametia homes arreu; més, endebades; no el trovaven. Tot el poble el plorava, i la noia del cantiret, la seva muller, fins tenia malalts els ulls de les llàgrimes que vessava.

Com que la trista nova corria arreu com empaitada pel vent, els homenots de la gruta

EL PRINCEP TEIXIDOR

varen assabentar-se'n, però no atinaren que el presoner pogués ésser fill d'un rei, taní destre en el seu mes-
tratge. El pretés tei-
xidori trevallava con-
tent i confiat, amb la
senzillesa d'un obrer
qualsevol. A la poru-
ga llum d'un llum
d'oli feiatanar la llançadora valenta i lleugera,
tant ràpida com el seu pensament que no pa-

rava en fer-se
acurats comen-
taris per el ma-
teix; pensava en
el pla que por-
va en contra

d'aquells salvatges, que si reeixís molts éssers
es salvarien de la mort que els esperava.

Perquè aquell escamot d'homes terribles havia fet molts crims.

Vet aquí que unes setmanes després, el príncep havia acabat de fer un vestit, que de tant bonic que era, a ben segur meravellaria a tothom qui el vegés. El pobre príncep hi va posar tot el seu saber, i això ho feu amb astúcia. Content d'haver reeixit tan bé, cuità a ensenyar-lo a aquella colla d'homes peludots, els quals, sorpresos, elogiaren tal meravella. —Però com t'ho has fet?—exclamaven. —Ets un jove que vals tots els diners!... Amb el teu treball ens farem rics...

—Ja ho crec!... --féu el príncep, molt content d'ell mateix. --Aquest vestit, per lo bonic que és, sols el poden vestir reines i princeses. Sabeu què faria?... El portaria al palau del rei, a provar si el compra per la reina ara que s'esperen festes!

EL PRINCEP TEIXIDOR

--Aquest noi pènsa bé; val tots els diners
--feu el més vell.

Els homenots, molt contents, prengueren
desseguida el camí del palau, portant el vestit.

En ésser a la porta, la centinella els de-
manà:

--On aneu?

--Som uns mercaders que portem un ves-
tit de boniquesa mai no vista. Guarnit d'una
franja d'estranyes dibuixos teixits en argent i
or. A ben segur que serà del gust dels reis.

La noia del cantiret, que era molt llesta,
en sentir-los va fer-los entrar totseguit.

—Pare meu, pare meu!... — cridà afligida
dolorida la noia del cantiret, en veure el
vestit que els mercaders portaven. I caigué
estenellada als mateixos peus del rei.

Llestos, els patges cuitaren a empresonar
els mercaders.

Aquella franja guarnida d'estranyes dibuixos que els homenots analfabets lloaven no eren dibuixos, ans eren lletres. El príncep, destre com era, havia teixit en el vestit tota la relació d'on era i on es trovava. I que anessin a alliberar-lo com més aviat millor.

Aquella tarda mateixa, el príncep ja es trovava al palau, i no es cansava d'abraçar a la seva bona muller, la qual va ésser ella i ningú més que gràcies a l'ofici de teixidor que li obligà a aprendre, li havia salvat la vida.

I el príncep, lluny de deixar aquell ofici treballà sempre més. Però com que era prou ric i de vestits podia comprar-se'n sempre que volgués, els vestits que ell teixia els donava als pobres.

Hom diu que en aquell palau i en tot el reialme va regnar-hi per sempre més la pau i alegria: tothom sempre estava content.

COL·LECCIÓ "FOLLET"

Adaptació i dibuixos
de

LOLA ANGLADA

Contes publicats

1. — Clavellina i Crisantem.
2. — El príncep teixidor.
3. — Ametllonet.
4. — Estel i Floreta.
5. — L'herba maleïda.
6. — El príncep cec.

EDITORIAL
POLIGLOTA
BARCELONA

